

2017

LVI. ŠP (26.–28. 5.)

Přehlídka jako „divadlo experimentující dnes“ v rámci Týdne uměleckého vzdělávání a amatérské tvorby, tentokrát nejen pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana, ale i Evy Vanžurové, starostky města Písku. Z dvanácti postupových krajských přehlídek bylo vybráno třináct nejzajímavějších inscenací, ve výběru byly i další soubory (Čupakábra ZUŠ Jihlava s inscenací *Prohlášení*, soubor náchodsko/kladsko/pražský D.R.E.D *Psi vylihli se ze zrnek rýže, psi se vylihli ze zrnek rýže*, Kabaret Sauvignon z Brna *Výběr z hrozných* a Suchaři Pardubice *Suchý čtení, mokrá sny*), do programu se však nevešly. Zúčastnilo se cca 150 divadelníků včetně členů souborů, pozorovatelů, lektorů a dalších hostů, jako obvykle se hrálo v Centru kultury města Písek, v Divadle Fráni Šrámka a v Divadle Pod čarou...

Inspirativních představení byla celá řada: Jan Císař v recenzi pro internetovou AS 2017 připomíná, že dnešní podoba divadla se tak rozevívá, že ho z toho „jímá závrat“, že současné divadlo, a nejen amatérské, je tak diferencované a stratifikované, až se obtížně hledají pevné hranice pro stanovení druhu a žánru, jeho sumář je však poměrně „subtilní“, připomíná např. představení souborů Mikrle a Kolegium hraběte Šporka z Jaroměře *Štípnutí labutě* a Inverze Most s inscenací Pavla Skály *To si viděl* – první jako divadelní setkání s abstraktním výtvarným dílem Františka Kupky, druhé jako zdivadelnění témat současného násilí „v subjektivním cítění tvůrců“.

Soubor Vaštar z Nezdic na Šumavě Ostružna s adaptací knihy *Pán much* Williama Goldinga s názvem *Svině! (2017, ostrov)* podle scénáře, v režii a scénografii Michala Stona, kostýmy Mirela Tůmová a světelný design Jan Strnad, v podstatě předvedl interpretační divadlo „vycházející z principů intertextuality“. A soubor ZUŠ Vítězslava Nováka z Jindřichova Hradce hrál *Horror* Arnošta Goldflama (režie František Oplatek) jako inscenaci, která podle Císaře principy alternativního scénování „posouvá a proměňuje konvence tradičního divadla“, v maximální podobě se to projevilo i v inscenaci Romana Černíka a jeho plzeňského souboru Jiná tvář (Ateliér dramatické výchovy na PF Západočeské univerzity Plzeň) *MÝ-TY: Jeskyně*, čerpající z Platonova podobenství.

Císařova recenze bohužel nezmiňuje další vesměs zajímavé a porotou oceněné inscenace, např. autobiografickou koláž souboru NJ feat. Uhřík Nový Jičín *Casiopea aneb Etudy o časovosti* podle scénáře a v režii Jana Géryka, ani inscenaci GT Hlinsko podle Václava Havla *Havlovy krat'asy: Vernisáž* v režii a úpravě Lady Leszkowové a Tomáše Pšorna. Císař nezmiňuje ani skvělé pražské Nejhodnější medvídky s autorským textem Wolfganga Lewinskiho (René Levínský) *Poincarého domněnka* (režie Daniel Vavřík), příběh „největšího univerzalisty v dějinách“ inscenovaný s ironickou mystifikací, ani královéhradecký soubor Q 10, který pod názvem *R+J* (scénář a režie Filip Huml Král) hrál Shakespearova *Romea a Julii* z pohledu afrobrazílského tanečního umění Capoeiry...

V programu byl ještě soubor ChoseMína z Ostravy s autorským pásmem básní *DeMono* (scénář, režie, scénografie a hudba Vilemína Ondrušová a Josef Jusku), a také Vidacit Valašské Meziříčí s inscenací o odvaze *Volný pád* (režie a scénografie Barbora Eisenhammerová a Zdravee), soubor Tom a Jeff z Havířova s autorskou hrou Pavla Studníka o povinnosti a kompromisech *Na drátku* či soubor studentů DAMU Fotka bezhlavého motýla s inscenací o bezdomovcích, tematikou těžící i ze současného česko-slovenského soužití, s názvem *Zvláštní druh projekce* (režie Ladislav Karda, dramaturgie a scénografie Františka Králíkové).

Představení ve čtyřech veřejných diskusích hodnotil lektorský sbor: Jan Císař, režisérka Viktorie Čermáková, dramaturg Tomáš Jarkovský a teatrolog Martin Pšenička. Novou grafiku tiskovin ŠP připravil Petr Prušek. Zpravodaj vedla Adéla Vondráková s redaktory Barborou Haplovou, Michalem Zlatošem, Petrou Zachatou a Ludmilou Vřetátovou, internetové blogy jsou dohledatelné na www.sramkuv.blogspot.com... Pořady uváděly Kateřina Prášilová a Monika Němečková.

Šrámkův Písek – *Písku* uvedl dopolední tvůrčí dílny a pohádková představení, Divadelní společnost Kejklíř Praha *Hrnečku, vař!*, Divadlo Continuo *Murgila a Zorila*, program Al Rašíd – dobové atrakce pro malé i velké, písecká skupina Family Of Move exhibici skoků a salt, produkci *Scénický šerm aneb jak to chodí u filmu* připravil DDM Písek, vystoupila i improvizální divadelní skupina Kámo, nahod', k vidění také byla indiánská kovbojka *Vinnetou aneb kámoš je víc jak zlato z Nugget-Tsilu*, koncertovala bluesová skupina Špinavý lůžří...

Experiment je pokus za stanovených podmínek. Musí sice být opakovatelný, aby byl jeho výsledek ověřitelný – ale ono opakování už není experiment, nýbrž jen důkaz správnosti toho, co bylo objeveno. Lze jeden a týž experiment obměňovat deset či patnáct let? Krom toho pokusem je každé divadlo – jinak jde o výrobu osvědčených, v horším případě muzeálních produkcí. Co mi schází na dnešním Šrámkově Písku? Jednak přesnější určení jeho obsahu. Co to je experimentující divadlo? K čemu je dobré? A je experimentálnost tím, co daný druh divadla určuje? Že je to jen otázka terminologická, jazyková? Ale člověk myslí v jazyce a jazyk je tu od toho, abychom mohli komunikovat, orientovat se a podle toho i směřovat. Určení smyslu přehlídky není tak nepodstatné, jak se může zdát. Je to vidět i na nedůslednosti či zmatečnosti v systému oborových přehlídek: volyňská celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla jako by chtěla pozřít vše, co se nabízí, takže se na ní objevují i inscenace, které zjevně patří na Písek. Na rakovnické Popelce činoherního divadla pro děti se vyskytují i soubory loutkářské či dětské... A hlavně mi tu chybí zevrubnější analýza divadelního fungování inscenací vznikající společným přemýšlením a hledáním v diskusích, jež jsou dnes nahrazovány sérií přednášek členů lektorského sboru – nemocí přenesenou z Jiráskova Hronova. (Richter, Luděk. *Šrámkův Písek*. Brožura ŠP 2017)